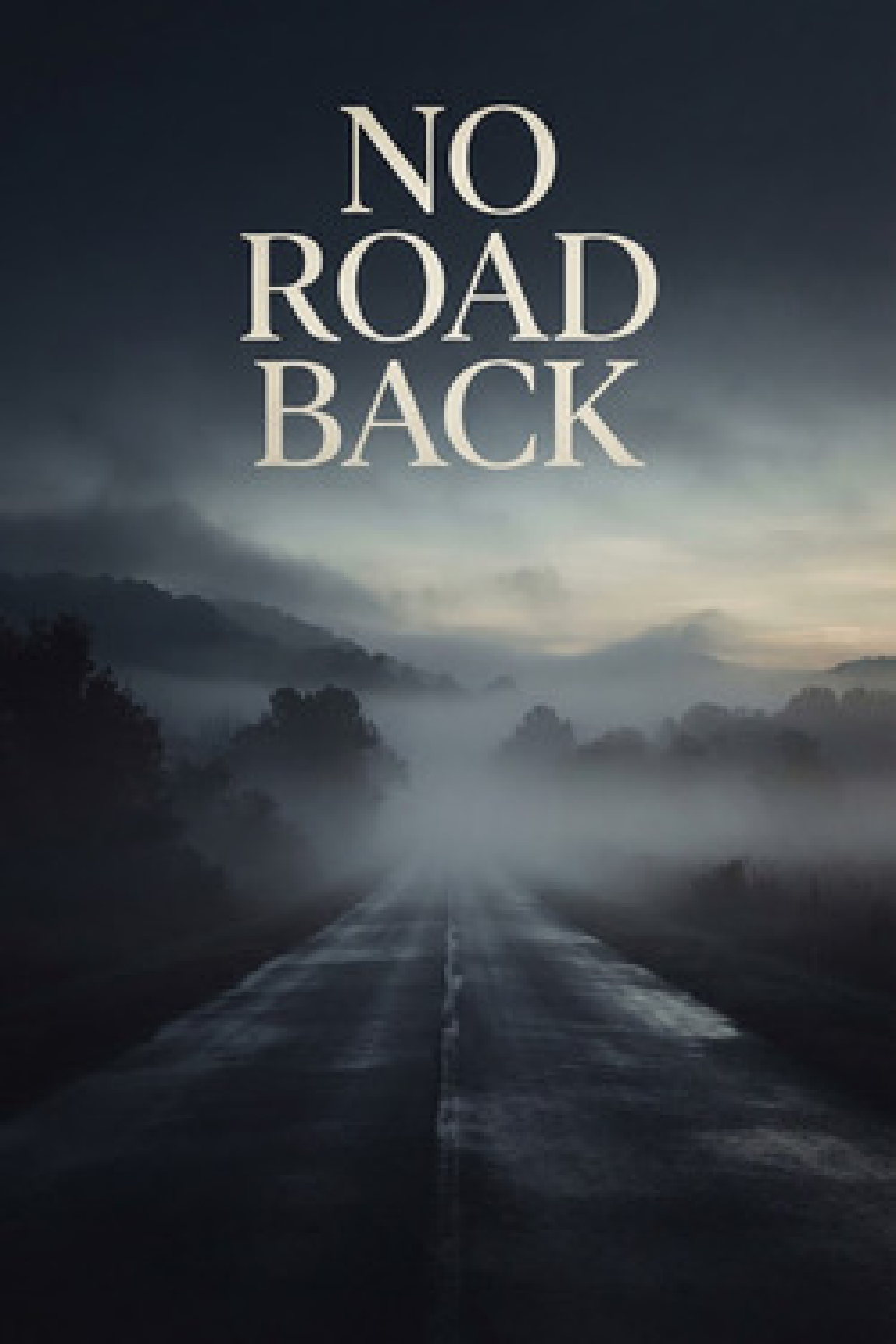

NO
ROAD
BACK

DEEL II

DREMPEL 4

Geen Weg Terug

Er bestaan reizen die beginnen met een vertrek.

En andere die beginnen met een verlies.

Deze behoort tot de tweede categorie.

Lange tijd heb ik geloofd dat terugkeer een geografische kwestie was.

Een plaats verlaten.

Een afstand doorkruisen.

Terugkeren naar het vertrekpunt.

Het was een eenvoudige definitie.

Gemakkelijk.

Ook fout.

Met het verstrijken van de jaren ontdekte ik dat sommige vormen van terugkeer naar geen enkele zichtbare plaats leiden.

Omdat de te bereiken plaats niet meer bestaat.

Of nooit heeft bestaan.

Of we zijn te veel veranderd om haar te kunnen herkennen.

En toch blijft de behoefte om terug te keren.

Het is een van de diepste verlangens van de mens.

We willen terugkeren naar toen de dingen eenvoudiger leken.

Duidelijker.

Ordelijker.

We willen terugkeren naar de mensen die we hebben verloren.

Naar de gemiste kansen.

Naar de niet-genomen beslissingen.

Naar de momenten waarop het leven nog open leek voor alle mogelijkheden.

Maar de tijd geeft niets terug.

Het is niet zijn vak.

De tijd transformeert.

Nooit geeft hij terug.

Er zijn jaren geweest waarin ik onmogelijke vormen van terugkeer najaagde.

Ik deed het zonder het te merken.

Ik probeerde eerdere versies van mezelf terug te winnen.

De jongeman.

De professional.

De zoon.

De man die ervan overtuigd was te weten waar hij heen ging.

Elke poging eindigde op dezelfde manier.

Met een teleurstelling.

Omdat die persoon niet meer bestond.

En dat was terecht.

Op een ochtend begreep ik iets dat mijn manier van naar het verleden kijken veranderde.

Ik verlangde niet echt terug te keren.

Ik verlangde een gevoel terug te winnen.

Een zekerheid.

Een vertrouwdheid.

Een versie van de wereld waarin de vragen minder talrijk leken dan de antwoorden.

Maar het leven biedt geen reizen door de tijd.

Het biedt slechts transformaties.

Toen begon ik de terugkeer op een andere manier te bekijken.

Niet als een beweging naar wat ik was geweest.

Maar als een toenadering tot wat ik geworden was.

Het verschil is enorm.

Wanneer we proberen terug te keren, vechten we tegen de tijd.

Wanneer we accepteren vooruit te gaan, beginnen we hem eindelijk te begrijpen.

Veel mensen brengen hun bestaan door met het zoeken naar een thuis.

Ze denken dat het een plaats is.

Een stad.

Een straat.

Een natie.

Dan komt de dag waarop ze ontdekken dat het thuis een toestand van de ziel is.

En dat geen enkele geografische coördinaat het kan garanderen.

Tijdens mijn leven heb ik veel landen doorkruist.

Veel culturen.

Veel talen.

Elke keer liet ik iets achter.

Elke keer verzamelde ik iets anders.

Zonder het te merken werd ik een levend archief van ervaringen.

Een mozaïek samengesteld uit verschillende plaatsen.

Op een gegeven moment hield ik op me af te vragen:

“Waar hoor ik thuis?”

En ik begon me af te vragen:

“Wat draag ik met me mee?”

De tweede vraag was veel nuttiger.

Omdat waar we bij horen, verandert.

Grenzen veranderen.

Kaarten veranderen.

Wat we vanbinnen dragen, daarentegen, blijft reizen.

Ik herinner me sommige nachten waarin het gevoel van desoriëntatie sterker was dan gewoonlijk.

Nachten waarin alles ver leek.

De mensen.

De plaatsen.

De zekerheden.

Zelfs ikzelf.

Op die momenten kwam de oudste verleiding op.

Terugkeren.

Ongedaan maken.

Herstellen.

Opnieuw beginnen vanaf een eerder punt.

Maar elke keer toonde de werkelijkheid me dezelfde waarheid.

Er bestaat geen eerder punt.

Er bestaat slechts het huidige punt.

En de keuze wat ermee te doen.

Met de tijd leerde ik het verleden niet als een bestemming maar als een bibliotheek te beschouwen.

Een plaats om te bezoeken.

Niet om te bewonen.

Want wie in het verleden leeft, houdt langzaam op het heden te bewonen.

En zonder heden bestaat er geen toekomst.

De mensen die ik heb liefgehad.

De steden die ik heb doorkruist.

De kansen die ik heb verloren.

De successen.

De nederlagen.

Alles bleef bestaan.

Maar in een andere vorm.

Als reeds geschreven bladzijden.

Om te herlezen.

Niet om te herschrijven.

Het was een bevrijding.

Want ik hield eindelijk op te zoeken naar wat niet teruggewonnen kon worden.

En ik begon energie te investeren in wat nog gebouwd kon worden.

Paradoxaal genoeg was het juist op dat moment dat het verleden ophield me te achtervolgen.

Toen ik ophield het als een bestemming te behandelen.

Iets soortgelijks gebeurde met de mensen.

Velen waren uit mijn leven verdwenen.

Sommigen uit keuze.

Anderen uit noodzaak.

Weer anderen door het eenvoudige werk van de tijd.

In het begin interpreteerde ik die afwezigheden als verliezen.

Toen begreep ik dat sommige aanwezigheden op verschillende manieren bleven bestaan.

In de nagelaten lessen.

In de herinneringen.

In de gedragingen.

In de beslissingen die me bleven beïnvloeden.

Ook dit was een terugkeer.

Niet van de mensen.

Van hun betekenis.

Misschien bestaat volwassenheid juist hierin.

Begrijpen dat niets terugkeert in de oorspronkelijke vorm.

Maar dat bijna alles kan blijven leven in een nieuwe vorm.

Uiteindelijk hield ik op de weg terug te zoeken.

Want ik begreep iets dat geen enkele kaart ooit had getoond.

Ik keerde nergens naar terug.

Ik was aan het aankomen.

Aankomen bij een versie van mezelf, opgebouwd uit alle vertrekken, alle verliezen, alle ontmoetingen en alle transformaties.

En toen loste de paradox zich op.

De terugkeer die ik jarenlang had gezocht leidde niet naar het verleden.

Die leidde naar mij.

Daarom is het juist om te spreken van een terugkeer uit het niets.

Niet omdat er geen bestemming bestond.

Maar omdat de bestemming geen adres had.

Het was een plaats zonder geografie.

Zonder grenzen.

Zonder coördinaten.

Een plaats die ik mijn hele leven had doorkruist zonder haar te herkennen.

De terugkeer uit het niets.

De terugkeer naar wat ik geworden was.